

Forfatter: Molbech, Christian

Titel: BREV TIL: Molbech, Christian Knud Frederik FRA: Molbech, Christian (1857-02-02)

Citation: Molbech, Christian: "BREV TIL: Molbech, Christian Knud Frederik FRA: Molbech, Christian (1857-02-02)", i *Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling*, Museum Tusulanums Forlag, s. 223. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991706-000-shoot-L0019917060000091.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Kiøbenhavn. 2. Febr. 1857.

Min kiære Christian,

Det var paa Tiden at Du engang ved dit temmelig længe ventede Brev — det første i Aar — ligesom vækkede mig af det Slags Brev-Lethargie, som hersker hos mig, og som saa at sige kun er en Deel af den øvrige lethargiske Tilstand, hvori jeg paa en Maade befinder mig. — —

Jeg tilbragte en stor Deel af denne Søndag paa en hos mig ganske usædvanlig Maade. Jeg var tilsagt at spise hos Enkedronningen, der i Begyndelsen af Aaret havde deelt Skiebne med det halve Kiøbenhavn og i et Par Uger lidt af en stærk Grippe. Nu var Hs. Majestæt restitueret, skiøndt hun ikke havde været ude endnu, og var høist indtagende og elskværdig. Ved Taffelet var i øvrigt ingen Giæster uden Biskop Martensen foruden Grev Blücher og de 3 Hofdamer. — Efter Bordet overraskede Dronningen mig ved at sige, om jeg en anden Dag i Ugen havde Leilighed at komme til hende; hun havde Lyst til engang at samtale længere og friere med mig. Tiden blev da bestemt til i Morgen (Tirsdag Kl. 2). Denne usædvanlige, høist gracieuse Tilsigelse er vel dog ikke andet end Følgen af, at jeg et Par Gange i Vinter, og saaledes noget efter Nytaar, hos Fru Rosenørn har yttret, at jeg ønskede at opvarte Hs. Majestæt ved en s. 224sædvanlig Privat-Audients, hvorpaa dog ingen Tilsigelse er fulgt. — Da Dronningens smaa Tafler altid ere meget tidlig forbi, gik jeg Kl. halv syv op til Frøken Rosen, hvor jeg i et meget behageligt Locale tilbragte en Times Tid i en ret livlig Conversation, der tilsidst ogsaa dreiede sig til den ved Taffelet omtalte, i disse Dage udkomne Piece af Baron Blixen Finecke om den evige Scandinavisme (ved evig forstaaer jeg naturligviis her »evig kiedsommelig«). Der kom en Kammerherre Castenskiold, som havde noget at tale med Frøken Rosen, og imidlertid læste jeg Blixens lille Skrift, som formaliter, eller i Stiil, ikke er slet, men realiter daarligt, absurd, og det modsatte af practisk, som han har faaet paa sin Titel. En Arveforening imellem to Dynastier, hvoraf det ene har 3, det andet 2 sunde og raske Spirer til Succession — vilde rimeligviis først om Aarhundreder blive »practisk«; og noget saadant har — efter hvad mig er bekjendt — aldrig før viist sig i Historien. Man finder Tingen saa urimelig, at endog en Mand, jeg i Dag talte med, og som er meget anti-svensk og antiscandinavisk, meente at Blixens Project var »landsforrædersk«, da det kunde lede til Forsøg paa at rydde et af Dynastierne af Veien ved Forgifteiser. Da dette er Noget, som jeg aldrig har havt Tro paa, og som vist nok i Occidenten har været overordentlig siident, loe jeg kun af en saadan Forudsætning. — Da jeg nu henimod 8 forlod Frøken Rosen, faldt det mig ind at ville forsøge paa, om jeg engang in promptu kunde aflægge et Besøg, eller giøre en Opvartning, hos Prinds Christian. Han var ikke hjemme; men imod al Forventning fik jeg af Lakaien den Besked, at Prindsessen vilde modtage mig. Endnu langt mere uventet blev mig Udfaldet af denne private Audiens — nemlig at den varede en god Time, og at den var mig over Forventning interessant; jeg kan sige, denne Time gav mig først det rette Indblik i denne Prindsesses Aand, politiske Indsigt og Klogskab ved Siden af en høi og indtagende Qrad af personlig Ynde og Elskværdighed. (Dankwart kaldte hende »den klogeste af hele Kongehuset«. Marechal Canrobert sagde om hende: »C'est une des Princesses les plus accomplies en Europe par la finesse de son Esprit et par les graces de sa personne«.) Det var meget opbyggeligt for mig, i en Familie som denne, at see alle 4 Børn (det mindste naturligviis undtaget) at komme allene skridende ind i Salen fra et Sideværelse, henimod Kl. 9, og efter deres Alder kysse Moderen paa Haanden for at sige Godnat, inden de skulde lægge sig. Enhver af dem gav ogsaa mig Haanden og s. 225sagde Godnat; et Par af dem talte nogle Ord med mig (begge Døttrene have engang været paa det kongelige Bibliothek med Gouvernanten); og den ældste Prinds sagde: »Vi have to af Deres Bøger at læse«; men hvilke det var, glemte jeg at spørge om. — Min Samtale med deres Moder var fra Begyndelsen til Enden politisk. Ogsaa Blixens Skrift biev berørt; hun spurgte, om jeg havde læst det, og paa mit Svar gav hun mimiske Tegn paa, at det ikke behagede hende. Hun talte siden naturligviis med nogen Tilbageholdenhed om Skriftet; og skiøndt jeg ogsaa iagttog Anstanden, sagde jeg dog ganske frit, at jeg fandt det »i det mindste meget tactløst, i Forfatterens Stilling, at blande sig i denne Sag«. — I øvrigt fortolkede ogsaa Dronningen hans Intensioner med dette Skrift paa en for ham meget lidt smigrende Maade. — Hermed endtes dog endnu ikke Dagen; thi Kl. 9 gik jeg over til Grev Carl Moltke, som for ikke længe siden fra sit ustadige Sommerliv og et meget sildigt Ophold paa Frydenlund endelig er kommen til Kiøbenhavn. Jeg traf ham af Udseende meget rask og ved godt Lune, endog temmelig munter. Han havde i Gaar Middags, medens jeg var ude, besøgt din Moder og med sædvanlig deeltagende Artighed spurgt baade til dig og din Broder. Jeg tilbragte da ogsaa her et Par interessante og behagelige Timer, blev af Grevens indbuden til i Morgen Middag i et »Familieselskab« og af Grevinden overrasket ved et for nogle Timer siden ankommet Brev fra Curland — det første jeg har modtaget fra dette terra incognita. — —

den 5te Februar. Middagen og Selskabet hos Grev Moltke i Forgaars var mig meget behageligt. — — Der blev talt adskilligt om dig og din Poesie, eftersom den høie Grev W. Moltke var der — bl. a. om dit Danteske Drama, som den preussiske General Consul Quehl skal være bleven saa indtaget af, at han siges at ville oversætte det. — Jeg formoder at træffe denne noget sprudlende og preussiske, Ministeren Grev Oriolla høiest ulige, men for Resten opvakte og begavede Tydsker i Morgen Aften hos Prinds Christian, hvor jeg er indbuden til Thee — og formodentlig Dands Kl. 8½; men paa Mandag formelig til Bal Kl. 9 hos Arveprindsen. Du seer, jeg har nogen Grund til at tale om Carnaval. Dette begyndte for mig i Gaar otte Dage med en ægte Rout hos Grev Bliicher-Aitona, hvor jeg kom Kl. over 9 og var den allerførste. Det var netop Dagen, da jeg modtog dit Brev; og da træffer det sig, at en ubekjendt, meget blonde Mand kommer hen og tiltaler mig med at spørge til dig. Det var just s. 226Hr. Dubois, med hvem jeg fik en lang og behagelig Samtale om Holland,

Molbech, Christian, *Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling,*

om det danske Sprog, om dig og flere andre Materier. Mehr nächstens! —

C. M.